

Hitt fría iniciativíð fekk leysar teymar.

Undir síðsta verðaldarbar-daga hövdu nógv lond sera góðar tíðir. Tey svumu í pengum og hövdu pengar til góðar. Men tey vóru stýrd bæði undir og aftaná kríggi eftir borgarligum reglum. Millum hesi lond var Noreg. Wilhelm Keithau professari greiðir í bók síni: »Det norske folks liv og historie« soleiðis frá:

»Teir norsku innflutningsmenninir (importører) hövdu síðan 1915 verið noyddir til at hava virki sitt innan fyri trongt mark. — Nú teir knappiga fingi sitt gamla frælsi aftur, gjørdust teir næstan frá sær sjálvum eftir at nýta tað út í æsir. Allir vónaðu at koma fyrst við sínum bødsendingum, so nettupp ein sjálvur kundi sópa til sín vinningin undan honum, hann kappaðist við.« Og hann sigur frá, at tað bar við sær, at innflutningurin óktist ógíliga, og innflutningsvirði rann upp til ófórar peningamongdir. Mest tóku mannfakturvörurnar. Virði av tí árliga innflutningi undan krígunum lá undir 40 milj. kr. Í 1919 var tað 448,8 milj. kr. Fulla virði av innflutningi fyri 1919 gekk upp í næstan 2,6 milliardir kr. Hálv milliard meira enn allir ágóðin í útlandinum. Sama skilið var í 1920. So hóast farmasiglingin legði niður 1,6 milliard kr., so var hon ikki fór at greiða helvtina av innflutningsvirskotinum.

Hetta er so mynd av leysum vinnulívi, sum ikki er trongt av nøkrum banni ella steðga av innflutningsloyvum og valuta-spurningum.

Hetta var inngongdin til tær stóru kreppurnar og neyðina, ið var aftaná fyrra verðaldarbar-daga.

Óført er at kunna fáa leysar teymar, men illa fer tað at bera til, tá ið nógv skulu sviða fyri tað. Fáa slíkar hugsanir vald, fara lond brátt á ørmundahúsi.

Um viðrar,

fer SMIRIL til Klakksvikar sunnudagin 6/6 kl. 9.

Farið verður úr Klakksvík aftur kl. 1 um náttina.

Smirils administrator.

**FØROYSK
grønsápa**

er tann besta

Løgmaður og landsstjórn.

Er tað ikki eitt mistak av javnaðarmonnum og Louis Zachariasen, at teir hava verið við til at velja lógmann og seta landsstjórn saman við sambandsmonnum?

Henda spurningur setur ivaleyst mangur sjálvstýrismaður og javnaðarmaður fram í dag.

Ikki haldi eg tað, haldi harimóti tað var tað einasta rætt, ti teir vildu yvirhövur ikki kunna forsvara at latið onkran fólka-flokksmann komið í lógmanns-stól ella landsstjórn, aftaná at Thorstein Petersen á opnum danatingi hevði sagt at stjórnarlógin skuldi einans vara skamma stund.

Skal tað metast um hvør ið hevur vunnið við samgonguna, sambandið ella javnaðar- og sjálvstýrismenn, so er tað avgjørt teir seinru, ti tað er ótrúligt at sambandið er komið so langt á sjálvstýrisleið, verið seg av hvørji orsök.

Tað er óll vón til, at henda okkara fyrsta landsstjórn kann og vil gera eitt gott arbeiði fyri land og fólk, ti hetta eru teir somu menn ið stýrdu Føroyum frá 1940-43, tað glæsiligasta lögtingskeið í Føroya søgu — tað lögting, ið legði stóð ið undir peningaligu menning tingsins, meðan teir vórðu skýrdir og kallaðir av teim politisku turr-geldingunum, ið nevna seg fólka-flokksmenn.

Th. Petersen og fylgisneytar vildu yvirhövur onga megi geva Føroya aldargamla lögtingi, vildu enn tá geva loyvi til at sjálv livæðr landsins skuldi seljast til útlendingar, skipaflotin. — Andrass fekk sínar menn til at hjálpa javnaðarmonnum og sjálvstýrismonnum til at forða hesi óbótagerð, og fekk sínar menn til at hjálpa til at føra ein skattapolitikk igjøgnum, ið gjørdi tað møgult, at seta teir grunnar á stovn, sum í dag eru so ómetaliga tókir. Slíkt er sjálvstýrispolitikkur í verki, ti, sum sjóvarbóndin sigur: »Annað skal til enn orðabrask...«.

Javnaðarmenn og sjálvstýrismenn vilja nú hava úrslit, ikki parolur, vilja ikki lata seg reka í krók av politiskum skról-arum. X.

**FØROYA
BRUNATRYGGING**
Hús - innbúgv - vør-
ur - verða tryggjað.

Tit fáa
bestu málingina hjá okkum.
M. P. Jacobsens málaraðúð.

Listaframsýningin á Ólavsøku.

Málningar, skurðmyndir og gagnalistir til hesa framsýning eiga at verða innsendar í seinasta lagi 1. juli til JANUS KAMBAN.

Týðuligt navn á mynd ella luti og prisur (ella navn á eigara) má fylgja við.

Framsýningarnevndin.

Sosial umsorgan í Føroyum.

Tað er eingin propaganda, tá ið ein heldur fram, at sosial umsorgan her á landi er sera vánalig.

Tað er altíð ringt hjá manni at gerast sjúkur, og hevur hann hús at halda — konu og børn — hevur hann aftrat síni sjúku tað at hugsa um, hvussu konan og börn fara at sata sær, meðan hann liggur.

Í gamlar dagar var síðurin tann, at tey neyðstøddu máttu sæta sær sjálv sum best. Konan — ella einkjan — og börnini, um tey vóru för, máttu royna at røkja ognina ella leita sær eftir eini hvørjari vinnu, ið tey kundu fáa nøkur oyru av.

Tað er skiligt, at hetta var tungvint, og mangan mundu slík hús, har forsyrgjari fall frá, verða sera illa fyri komin.

Tað skuldi verið batnað, men her hjá okkum eru vit ikki komin so áleiðis sum vit skuldu. Vit hava vanlukkuþrygging og sjúkratrygging, men tær eru ófullkomnar, hava sitt fyrisetta mark. Ein maður sum fær sjúku t. d. bróstsjúku, fær ongan stundring frá nakrari trygging til familjuna. Kona og børn kunnu fáa onkra lítla hjálp, men tað munar ikki stórt. Skulu tey ikki doyggja, má mamman út at arbeiða, og uttan at greiða tað út í æsir, er øllum skiligt, at tað er ein tungur vegur. Somuleiðis um maður doyir av sjúku. Tey, ið eftirsita eru illa fyri komin, og skulu tey liva, má helst mamman út at arbeiða.

Hetta er eitt stórt mál, og Føroyingar mugu royna at loysa hetta mál sum aðrar tjóðir.

Er maður arbeiðsförur eigur hann, og hevur hann skyldu til at nýta síni arbeiðsföru evni; men er hann ikki arbeiðsförur, má samfelagið, sum hann er limur av, koma honum til hjálpar, til hann vinnur heilsuna aftur. At røkta og uppala ein barnaflokk er eisini ein stór samfelagsuppgáva, og samfelagið hevur skyldu til at stuðla einari mammu, sum kemur at standa einsamóll í hesum starvi.

Nýskipanin hevur sosiala umsorgan sum eitt hövuðsmál. Lat okkum ikki kalla hetta humana mál eina propagandaroynd.

Viðmerkingar til bløð.

„14. septbr.“ brikslar okkum stóran ósiðaskap. Vit mugu siga, at hetta blað er sera framligt, tí øll vita, at tað hevur staðið á odda við persónligum álopum og illgitingum. Pennarnir har hava verið so skitnir, at teir vera ikki skitnari! Aftursvör, sum komin eru, hava altíð verið vrakað av teirra framligu álopum.

Teir hótta so í heilum við rettargangi. Farið bara til rættin, vit eru ikki bangnir at mót! Skuldi nakar verið fördur fyri rætt, so vóru tað loysingarmenn sjálvir. — Men er tað kanska ætlanin hjá tí nýggja politiska flokkinum at múlbínda mótstøðumenn við rettargangi?

„Dagblaðið“ spyr, um blaðstjórin núsitandi á hesum blaði heldur at Føroyingar skulu yvirtaka skúlaskapin. Hatta er lætt at svara á, og einki at dylja. Blaðstjóri „F. S. D.“ hevur altíð hildið fram í blaðnum, at Føroyingar fyrst og fremst skulu taka skúlaskapin, og tað heldur hann enn. Hann hevur einki imóti at taka mest møgult.

Men má honum verða loyvt at seta ynskið fram fyri „Dagblaðið“, at Lögtingið ger eina skúlagóða figgjarlóg — og samstundis meira rættvisar skattalógir!

Føroya söga í skúlunum.

„Dagblaðið“ sigur, at fólka-skúlalærarar á Tvøroyri hava ikki sett uppskot fram um at fáa landsins sögu inn í Føroya skúla.

Lögin ábreiðsla. Øll vita, at Føroyingar hava onga fullfíggaða landsins sögu, so hvussu skal slíkt uppskot verða sett fram?

Vælsignaðir, tit Fólka-flokksmenn, sum vilja vera einsamallir um at unna fosturlandinum nakað gott, fáid okkum eina líkliga fosturlands sögu, tá er gaman í at fáa hana í skúlarnar. Og vit kunna svara fyri sambandslærarnar, at vit trúgva so vist, at teir vera ikki imóti, at fosturlandsögan kemur inn um skúlagátt.